

ELVERHØJ.

Skuespil i 5 Akter af I.L. Heiberg.
(1828 Det kgl. Theater.)Dansk Folkevise.
„Paa Dovrefjeld i Nørrig“

I. *Andantino*

pp smorz.

1. Jeg gik mig i Lun-den en
bru-sen-de Bøl-gesprang
to-ne-de Luf-ten af

sil - dig Sommerkvel, og tøm-te mig et Bæ - ger af sprud - len-de Væld. Men
ud fra grønne Høj; med et saa blev det stil - le, den flød u - den Støj. Nu
Sang og Strenge-spil tre hvi-de Mø-er dan - sed i Dug - gen der-til. Nu

vogt dig, vogt dig, o min Pi - ge, for El - ver - kon - gen ser dig!
vogt dig, vogt dig, o min Pi - ge, for El - ver - kon - gen ser dig!
vogt dig, vogt dig, o min Pi - ge, for El - ver - kon - gen ser dig!

1-6. 7.

2. Den
3. Da

smorz. ppp f piu mosso marc.

p ritard. f p

4. Som Dunst over Engen saa flygtig til at se,
De Trende blev til En og den Ene til Tre.
Nu vogt dig, o min Pige, for Elverkongen ser dig

5. Han selv stod i Midten af Hines lette Sving;
Da drog han af sin Finger saa kostbar en Ring.
Ja vogt dig, o min Pige, for o.s.v.

6. Jeg greb efter Ringen, men han greb om min Haand,
De hvide Møer slynged omkring os et Baand.
Ja vogt dig, o min Pige, for o.s.v.

7. Nu bor jeg i Højen som Elverkongens Brud,
Og kun naar Duggen falder, jeg vover mig ud.
Thi vogt dig, o min Pige, for o.s.v.

Dansk Folkevise.
„Jeg lagde mit Hoved!“

Allegretto. *f marcato* *Raren.* *p*

II.

1. Jeg lag - de mit Ho - ved til
2. Stri - den Strøm den
3. De vin - ked mig først, og saa

pp *poco rit.*

El - ver - høj, mi - ne Øj - ne de fin - ge en Dva - le; Da
skil - tes der - ved, som før var vant at rin - de.
tru - ed de mig! jeg stod som med Læn - ker jeg var bun - den Da

a tempo *dolce*

kom mig i - mø - de Jom - fru er to, og lokked mig med Sang og med Ta - le.
Al - le smaa Fi - ske i Flo - den svam, de leg - te med de - res Fin - ne.
ga - le - de Ha - neni fjer - ne By, og Trøld - dommen var for - svun - den.

Ei - a! hvor sel - som en Dans!
Ei - a! hvor sel - som en Dans!
Ei - a! hvor sel - som en Dans!

dolce

f

3. De
4. Thi

4.

Thi raader jeg hver dannis Svend,
Som ride vil i Skove,
Han ride sig ikke til Elverhøj,
Og lægge sig der at sove.
Eia, hvor selsom en Dans!

Andantino quasi Allegretto.

Elisabeth.

Svensk Folkevis.
„Ridder Olle han rider.“

III.

p doles

1. Nu Løv - sa - len
2. Kun Kær - lig - heds -

skyg - ger, og Da - gen er lang; hver
gu - den, den Stak - kel, er blind; han

Smaa - fugl nu byg - ger i blom - stren - de
flag - rer mod Ru - den, man luk - ker ham

Vang, hver Smaa - fugl nu byg - ger i
ind, han flag - rer mod Ru - den, man

blom stren - de Vang.
luk ker ham ind.

IV. *Andante con moto.*

Elisabethh.

1. Der van-ker en Rid - der mellem grønne Trær,
2. Han lyt-ter med Lyst i mellem grønne Trær,
3. Nu aab-ner en Jom - fru Vindvet mod de Trær,

Ro-ser og yn-de-li-ge Blom-mer. Der syn-ger en Dros-sel, han
Ro-ser og yn-de-li-ge Blom-mer. Han grub-ler og støt-ter sig
Ro-ser og yn-de-li-ge Blom-mer. Som Fug-len hun syn-ger, han

staar den saa nær, med Kvid - drenden hil - ser Skær - som - mer.
tavs til sit Sværd, mens Fug - len den hil - ser Skær - som - mer.
staar hen-de nær, da fø - ler hans Barm det er Som - mer. *p*

4.

Da spirer hans Haab alt som de grønne Trær,
Roser og yndelige Blommer.
Han skuer den Elskte, hun er ham saa kær,
Han hilser sit Haab i Skærsommer.

V. *Tempo di Polacca.*

f marc. *pp*

Neckens Polska.
Kæren.

p dolce *f marc.* *tr* *p*

1. Dybt i Ha-vet,
2. Klinte-kongen
3. Sor-rig-fuld han

som med stær-ke Bøl-ger skummer mod Ste- vens hvi-de Fjeld, der en Hav-fru
fra sin hvi-de Tro-ne stir-rer ud, min- des svunden Lyst. „Du, som hen-rev
van-drer bort fra Fjel-det, sø-ger Fred hist i El-ver-krat, sværmer en-som

Kæren og Mogens.

sig paa Bun-den døl-ger i den blaa-kø- lig fri-ske Væld. Men naar Maa-nen blank paa
mig ved Har-pens To-ne, o min Brud! kom til det-te Bryst! Men hun rød-mer højt i-
der ved Kil-de-væl-det, i den blaa maa- ne-klare Nat. Der han spejder tavs, og

ten. *ten.*

spejlklar Fla-de staar, hæ-ver hun sig op og sag-te Har-pen slaar. Tys! tys! tys!
gen-nem Bøl-gen klar, Har-pens To-ner dø, hun stammer frem til Svar! Tys! tys! tys!
spænder si-ne Garn, lok-ker i sin Favn saa mangt u-skyldigt Barn! Tys! tys! tys!

hvilken lif- lig Klang! Fjernt o-ver Bøl-gen ly-der Hav-fru-sang, fjernt o-ver Bøl-gen
jeg er ej din Brud! Bøl-gen er kold, den sluk-ker El-skovud, Bøl-gen er kold, den
han er vist os nær! Alt har han hørt i Skjul bag si-ne Trær, alt har han hørt i

f marc. *tr*

ly-der Hav-fru-sang.
slukker El-skovud.
Skjul bag si-ne Trær.

Allegro con molto fuoco.

Kuhlau.

VI. *f* *ten.* *ten.*

1. Her - ligt en Som - mer - nat dra - ge til El - ver - krat, hvi - le ved
 2. Mø - der en Nym - fe dig, lad hen - de skøt - te sig! Jæ - ger, o
 3. Gaa paa den sik - kre Vej, sværm og for vild dig ej, Jæ - ger i -

ten.

Kil - den den sva - le. Lu - na sit Søl - ver - baand
 lad hen - de fa - re. Husk, at Ac - tæ - on fik
 agt du dig ta - ge! Men har du tabt vor Spor,

ten.

snor om En dy - mi - on, spej - der i Busk og i
 Straf for et dri - stigt Blik! Jæ - ger, o tag dig i
 lyt til vort Jæ - ger - kor, det skal dig kal - de til -

ten. *ten.* *3*

Da - le.
 va - re.
 ba - ge.

3 *3* *3* *3*